

и берачи. Стигнаха до лозето. Запалиха огънь. Извадиха отъ кутията хлѣбъ и сирене, хапнаха и се прѣснаха между лозитѣ съ косерчета и кошнички въ рѣце. Марка вързаха за дрѣна. Слънцето изгрѣ и едритѣ зърна на гроздетѣ блеснаха като учудени очички.

Сребърни паяджини се носѣха изъ въздуха. Пожълтѣлото поле тамъ долу простираше цѣлия си гърбъ на слънцето. И навредъ до обѣдъ изъ лозята се насѣше глъчъ и смѣхъ.

Тъкмо по това време до пждарницата на срещния върхъ стигна запѣхтѣнъ бай Теню налбантинѣтъ. Рунтавиятъ Арапъ зарѣмжа и пждарѣтъ скочи.

— Добъръ день, Чаушъ! — поздрави налбантинѣтъ и седна да почине.

— Далъ ти Господъ добро, бай Теню! — отвърна пждарѣтъ. — Е, най-после, ще берешъ и ти лозето! Думамъ си, закѣснѣ

човѣкѣтъ — ще го опоскатъ гаргитѣ и циганитѣ, за цѣръ нѣма да оставятъ... Нейсе, нали си дошелъ...

— Остави лозето, Чаушъ... Нали знаешъ, сиромакъ човѣкъ — за нищо не е... Берачи трѣбва, пѣкъ не мога да платя. Да бѣше жива жената, Богъ да я прости, пакъ щѣхме да го оберемъ — баремъ малко петмезъ за Гоча, моя малкия, да приготвимъ... Ами сега друга бела имамъ — и затуй съмъ трѣгналъ. Отъ отзарана ходя като лудъ — Гочо се е загубилъ. Рекохъ дали не си го виждалъ тадѣва...

— Гледай, гледай, за бой деца! — поклати глава пждарѣтъ. — Нѣма го насамъ бай Теню. Ами я чакай... Тамъ нѣщо изъ твоето лозе мърда... Де, бела, де! Циганитѣ сж. Нали ти думамъ — за цѣръ нѣма да оставятъ. Хо-хо-хо-о!... — викна пждарѣтъ съ все сила.